

כומתה אדומה
אוונה היא
מכנה
בשפת החיילים צ'ופר, מונחת על כתיפה.

ביקני
על גופה החשוב של הצני
חנית לשעבר אילנה סיי
בוני שבחרה בקאריירה של דוגמנית.

דברים טובים, ועוזרת למי שזקוק ל-
עזרה.
„זוהי עבודה קשה ומסובכת, כי בר-
פלוגה יש סגל ויש חיילים ואת באמצע.
החיילים מקטרים על הסגל, הסגל מקטר
על החיילים ואת צריכה לתווך. את הופכת
להיות לפה לשני הצדדים, וכשהתיווך לא
עולה יפה, את אשמה.
„זה קשה מבחינה נפשית כי את כל
הזמן נותנת ונותנת ונותנת. ואל תשכחי
שאת אשה יחידה בין 120 גברים. החוכמה
היא ליצור כבר בהתחלה קשר חברתי
אמיץ. אסור לך בשום פנים ואופן לשחק
את האשה שבאה לחפש גבר.“

טירטורים

ואהבה

ל ככל זאת, למרות שהיא הצליחה
ליצור קשרי ידידות יפים עם כל
חייליה, הדבר לא הפריע לפריחתו של
רומן-אמיץ בין הפקידה-פלוגתית היפה
ובין המ"פ שלה, אשר נמשך עד היום.
מספרת אילנה: „לאט-לאט התפתח בי-
נינו קשר חזק ומיוחד. היה לנו בסיס
מוצק לפיתוח היחסים בינינו — לשנינו
היה אתגר לבנות את הפלוגה בצורה הר-
טובה ביותר. בשלב מסוים הרצונות שלנו
השתלבו, והכל התערבב יחד. הרגשנו ש-
אנחנו לא יכולנו לעבוד האחד בלי השני.
אבל חשבנו שכשהפלוגה תסיים את ה-
מסלול, לבטח ניפרד. אולם הקשר נמשך
עד היום, שנה אחרי השחרור.
הצטיינותה של אילנה בעבודתה הביאה
לה את המהפכה היקרה ביותר שיכולה לק-
בל חיילת בחיל-הצנחנים — קורס צניחה.
אילנה הצליחה להשיג אישור מיוחד לע-
בור קורס צניחה, והיא מספרת: „זה רק
טבעי שפקידה-פלוגתית תעבור את קורס
הצניחה עם החיילים. בקורס הרגשתי ש-
אני חייל לכל דבר. השתתפתי במסעות,
בתרגילים, כשטירטרו את החיילים טירטרו
גם אותי.“

„לא, לא היה לי קשה אבל פחדתי
מהמכשירים, במיוחד מהמיגדל שהיה בר-
גובה של 12 מטרים. את הצניחות אני
אוהבת, אבל מהמיגדל פחדתי גורא, בעיקר
מהרגע שבו הרצועות נמתחות ושוורטות
את הצוואר — זה בהחלט לא נעים. אך
חוץ מזה הקורס היה נפלא.“
מועד הצניחה הראשונה הגיע. „בחנו בי
להיות הראשונה בדבוקה, הבנות הצונחות
משמשות תמיד כדוגמא אישית. הרגשתי
טוב במטוס, עמדתי בפתח בהיכון לאור
הירוק. הסתכלתי למטה וראיתי את בריכות
ההימצון של ראשון-לציון ואת האוטו-
סטרדה. כשראיתי אור ירוק קפצתי, בלי
לחשוב. לא, לא היה צורך לדחוף אותי.
„בצניחה הראשונה עצמתי עיניים. בי-
צניחה השנייה כבר פקחתי. אותן. את
מרחפת והאדמה רצה אליך — זוהי הרגשה
ניפלאה.“

„אני

מאושרת“

א חרי שרש צניחות ענדה אילנה
סיבוני כנפי צנחן. כשהציעה התמיי-
רה צעדה ברחוב עם הכומתה האדומה,
עם כנפי הצנחן והנשק האישי על כתפה,
היו האנשים עוצרים ומביטים בה בהערצה.
כשעמדה להשתחרר מצה"ל, נותרו ל-
פלוגה עוד כחודשיים כדי לסיים מסלול.
אילנה לא היססה, וחתמה מייד על חו-
דשים של שירות בהתנדבות. היא לא
יכלה לעזוב את הפלוגה ממש לפני ה-
סוף. היה עליה גם להכין את גולת ה-
כותרת של הפלוגה — את נשף הסיום
ואת עלון הפלוגה, והיא לא הסכימה לוותר
על כך. החיילים היו מאושרים וגם היא.
כשהשתחררה סוף-סוף מצה"ל ומפלוגת
גתה האהובה, היא הרגישה אבודה. היא
נרשמה לקורס דוגמנות וזכתה בתואר מיס
אלגנס. אחר-כך עבדה בעיתון עירוני, ו-
או הכירה את הדוגמנית קארין דונסקי
שהפכה למורתה ואף העניקה לה שיעורים
פרטיים. קארין סיפרה לה כי בבית אופנה
גודע זקוקים לדוגמנית-בית. אילנה קיבלה
את העבודה.

לאט-לאט למדו מארגני תצוגות-האופנה
להכיר את הדוגמנית החשובה, והיא הפכה
לדוגמנית מבוקשת ביותר. מסכמת אילנה:
„אני מאושרת ממה שאני עושה. אני
עובדת קשה, ומופיעה בתצוגות ללא הפי-
סקה. רציתי להיות פקידה-פלוגתית בי-
צנחנים הייתי, רציתי להיות דוגמנית, ו-
אני דוגמנית. אני בדרך-כלל משיגה את
מה שאני רוצה. אבל לא בחינם. אני
מצליחה בזכות עבודה קשה, הרבה תשומת-
לב, ומסירות.“

כתר על הראש
אילנה סיבוני בת ה-21 עם כתר מלכת-המים לשנת
1981 על ראשה. עד לרגע האחרון לא האמינה
אילנה כי תזכה בתואר הנכסף. בליל התחרות, מעל בימת הכוללת-התרבות, טיפחה לקהל
המרותק על חוויותיה כצנחנית בחטיבה המהוללת של הצנחנים. הקהל אהב אותה ובהרבה.

המונחה ואל הנחלה. הייתי פקידת-לישכה
והייתי מאושרת.“
אילנה השתלטה חיש מהר על העניינים.
היא היתה מרוצה מעבודתה ומפקדיה היו
מרוצים ממנה. „בגדוד“ היא אומרת, „את
רואה את הצד הלוחם. את פקידה, עונה
על המון טלפונים ועושה המון קפה, אך
יחד עם זה את קשורה לגדוד בצורה בלתי-
רגילה. עבדתי 24 שעות ביממה. השתדלתי
להיות מעורבת בכל. המפקד לקח אותי
איתו לשטח, הכרתי היטב את הצד ה-
לוחם.“

היו לי שני מפקדים נהדרים. ביחידה
כזאת אין יחסי בוס ופקידה אלא הרגשה
של בית. של מישפחה. הצנחנים הם מיש-
פחה קרובה ואוהבת. אל תשכחי, שאינך
משרתת במרכז הארץ, ותמיד את נמצאת
בשטח. את לומדת לאהוב אנשים ולהפיק
את המכסימום מהשירות שלך. החיים בי-
יחידה הם החיים שלך, הם הבית, הם
הכל.“

אשה בין

120 גברים

א חרי ששירתה בהצלחה כפקידת-
לשכה בגדוד צנחנים, התחלטה אילנה
שהגיע הזמן להמשיך הלאה ולשרת בתפקיד
היוקרתי ביותר, או כפי שהיא מספרת:
„קיבלתי את הצ'ופר של פקידה-פלוגתית“
(צ'ופר, למי שאינו יודע, פירושו בשפת
החיילים מתנה, דבר טוב).
תפקיד פקידה-פלוגתית הוא המבוקש בי-
יותר בצנחנים, וחיילות רבות ניכספות
אליו. אילנה התחלטה שהיא תקבל את
התפקיד, ויהי מה: „רציתי מאוד להיות
פקידה-פלוגתית, לעשות את כל המסלול
עם החיילים, לעשות בשבילם הכל: לבוא
לבקו"ם, לגייס אותם, לעבור איתם את
כל השלבים עד שהם מקבלים את כנפי
הצניחה.“

„באופן רשמי, פקידה-פלוגתית היא פקי-
דה של המ"פ, אך במשך הזמן קיבלה ה-
פקידה משמעות הרבה יותר רחבה. ה-
פקידה-פלוגתית היא אמא, חברה, כותל
מערבי. היא זו המביאה מכתבים מהחברות,
לשכנה בלונדון, רצו לשלוח אותי לשרת בי-
גולני, אך התעקשתי. לא, לא בכיתי. רק
חורתי ואמרתי: רק צנחנים! וזה עזר.
החליפו אותי בחיילת אחרת ונאשרתי בי-
צנחנים. אבל לא רציתי לשרת בחטיבה,
רציתי לשרת בגדוד. שירתתי שלושה שבועות
בחוטיבה, כפקידה של קצינות-חזוקה,
ועולמי חרב עלי. נידונתי, קישקשתי, ה-
חנתי, נשבעתי, ולבסוף העבירו אותי ל-
גדוד. סוף-סוף הרגשתי כי הגעתי אל

מות הבידור. כשהיא נשאלת איזו תלמידה
היא היתה, היא משיבה בחיוך: „הייתי
תלמידה ממוצעת. לא היה לי הרבה חשק
ללמוד. אף-פעם גם לא הייתי הילדה הר-
יפה של הגן. אבל הייתי יוצאת-דופן, עזר
אהבתי למשל, להקדים את כולם באופנה.
אני זוכרת שהייתי הילדה הראשונה בי-
שכונה שלבשה מיכנסי-פיל.“

צנחנים-צנחנים

צנחנים

כ שסיימה אילנה את בית-הספר הר-
תיכון ועמדה להתגייס לצה"ל, היה
ברור לה מעל לכל ספק, שהיא רוצה
לשרת אך ורק בחטיבת צנחנים. עוד
כשהיתה תלמידה, היא הכינה עבודת-גמר
על חטיבת צנחנים, והכירה היטב את
תולדותיה. כשהיא נשאלת מה משך אותה
לצנחנים, דווקא, היא משיבה: „אולי
הכומתה האדומה וכנפי הצנחן. עד היום,
כשאני רואה כומתה אדומה בטרמפאדה
הלב שלי קופץ ואני מייד עוצרת.“

אילנה עשתה כל שביכולתה כדי להגיע
לחטיבת צנחנים. עם סיום הטירונוגות היא
הודיעה לאחרים על השיבוץ, שהיא מב-
קשת לשרת בצנחנים. זה לא היה כל-כך
פשוט, כי הרבה מאוד חיילות מבקשות
לשרת ביחידה המהוללת ולחבוש את ה-
כומתה האדומה, אך עקשנותה של אילנה
נשאה פרי: „החלטתי פשוט לבקש צני-
חנים-צנחנים-צנחנים. כששאלו אותי מה
הן שתי העדפויות האחרות שלי, אחרי
הצנחנים, השבתי בעקשנות — צנחנים.“

„לבסוף שיכנעתי אותם, כנראה ונשלחי
חי לקצ"ר. רצו לשלוח אותי לשרת בי-
גולני, אך התעקשתי. לא, לא בכיתי. רק
חורתי ואמרתי: רק צנחנים! וזה עזר.
החליפו אותי בחיילת אחרת ונאשרתי בי-
צנחנים. אבל לא רציתי לשרת בחטיבה,
רציתי לשרת בגדוד. שירתתי שלושה שבועות
בחוטיבה, כפקידה של קצינות-חזוקה,
ועולמי חרב עלי. נידונתי, קישקשתי, ה-
חנתי, נשבעתי, ולבסוף העבירו אותי ל-
גדוד. סוף-סוף הרגשתי כי הגעתי אל